

[Socialministeren.]

at de ikke vil berolige Skatteborgerhysterikerne.

Jeg tror, man efter denne Udvikling vil kunne forstaa, at ikke alene Socialpolitikerne, ikke alene Regeringen, men enhver demokratisk eller socialist tænkende eller forstaaende Medborger med Indsigt i Forholdene og under Hensyn til det allerede eksisterende Forsikringsystem, der fortjener at bevares og udbygges, men ikke at slaas i Stykker, absolut og afgørende maa afvise Tvangsforsikring mod Alderdom i Almindelighed og det konservative Forslag i Særdeleshed — Enkeltheder i dette skal jeg ikke komme ind paa, det foreligger jo ikke til Behandling i Dag.

Selv om jeg altsaa efter mine Undersøgelser bestemt maa afvise enhver Tale om en Tvangsforsikring, det vil sige enhver Kopskat eller, om man vil, enhver Særskat til dette specielle Formaal, saa er det ingenlunde dermed min Mening, at vi overfor Spørgsmaalet Forsikring kontra Forsørgelse skal blive staaende netop ved det, vi har i Dag. Min ledende Tanke, som altsaa har faaet Regeringens Tilslutning og har fundet Udtryk i det foreliggende Lovforslag om Folkeforsikring, er følgende: Hvorfor skal man altid, naar man her i Landet taler om en Folkeforsikring, tvinges til at tænke paa en Tvangsforsikring mod Alderdom og Invaliditet? vi har jo i Virkeligheden en Folkeforsikring her i Landet, bygget op paa Frivillighedens Grund, en Folkeforsikring, som — det beder jeg bemærket — allerede nu er langt mere effektiv, end nogen Tvangsforsikring i noget andet Land er.

Vi har den paa fuldstændig frivilligt Grundlag opbyggede Sygeforsikring med den senere tilbyggede Invaliditetsforsikring, Sygekassebevægelsen, der i Øjeblikket omfatter $\frac{2}{3}$ af hele Befolkningen eller 1 580 000 Medlemmer foruden Børnene, er en Forsikring, der er mere udbredt i Foregangslandet Danmark end nogen anden Art af Forsikring i noget andet Land. Hvorfor skal vi da ikke, naar vi bevarer den historiske Kontinuitet, udbygge denne Folkeforsikring yderligere og paa en saadan Maade, at der om muligt kan blive Enighed om det urimelige i ved Siden af dette at indføre en helt ny Forsikring i Form af en Tvangsforsikring? Hvorfor skal man i det hele taget have en særlig Lov om Nedsættelse af Erhvervsevnen paa Grund af Alder ved Siden af en særlig Lov som Invalideloven om Nedsættelse af Erhvervsevnen paa Grund af Svagelighed? Fra Samfundets Synspunkt er Invaliditet i alle Tilfælde Tab af Erhvervs-

evne, og ved en Forenkling af Forsikringslovgivningen er der ingen virkelig Grund til at have mere end een Lov om Folkeforsikring, hvori baade Sygekasse-, Invalid- og Aldersrentelovgivningen kan indpasses. Dertil kommer baade, at der er saa mange Lighedspunkter mellem den Hjælp, Invaliderne og de gamle trænger til, idet Nedsættelse af Erhvervsevnen jo for begges Vedkommende er Aarsagen til det offentliges Tiltræden, og at det er af særlig Interesse baade for de gamle og Invaliderne at være i Sygekasse. Derfor bør vi efter min Mening fremtidig, naar vi taler om Folkeforsikring, tænke paa den, vi har, og ikke paa den Tvangsforsikring, vi ikke bør have. Den Forsikring, vi vil faa ved at udbygge den frivillige Sygekassebevægelse, saaledes som det er sket gennem dette Forslag — lad os for den Forsikring bevare det smukke Navn af Folkeforsikring, som den fortjener, og lad os kalde den anden ved det Navn, den fortjener, nemlig Tvangsforsikring.

Da praktisk taget hele den danske Arbejderklasse i By som paa Land har anset det for nødvendigt at være i Sygekasse, er det første Spørgsmaal, der rejser sig, altsaa dette, om man ikke kan faa Resten med i det Folkeforsikringsystem, der her foreslaas. Folketallet her i Landet er for Tiden 3 520 000, hvoraf næsten 1 Million er under 15 Aar. Af de resterende 2 520 000 er allerede nu, trods de senere Aars vanskelige Forhold og store Arbejdsløshed, som jeg nævnte, 1 580 000 i Sygekasse. Udenfor staa altsaa 940 000, men i dette Tal maa fradrages baade dem, der er over Velstandsgrænsen, nemlig 517 000, og dem under Velstandsgrænsen, men over 60 Aar, og som ikke nu er Medlemmer eller skulde være det, og dette Antal andrager 204 000. Men det vil i Virkeligheden sige, at der her i Landet kun er 219 000 Personer mellem 15 og 60 Aar, der ikke nu er Medlemmer, men som kunde blive det. I disse 219 000 maa yderligere fradrages alle de, der paa Grund af kronisk Sygdom eller i øvrigt svag Helbredstilstand ikke kan komme ind i en Sygekasse, altsaa de, der nu understøttes efter Fattiglovens § 63, 3die Stykke, efter dette Forslag § 78, og de er skønsmæssigt anslaaet til 20 000. Tilbage bliver altsaa knap 200 000 ubemidlede mellem 15 og 60 Aar eller kun 12 pCt. af den danske Befolkning, der ikke er i Sygekasse. Kan man da ikke faa disse 12 pCt. med, saaledes at Folkeforsikringen kan naa til Bunds? For en mindre Gruppes Vedkommende maa det betragtes som umuligt; det er ganske vist kun en lille Gruppe, men der vil altid